

183. Boji v naravi

1 (Gospod): »Lahko hodiš po vsej zemlji in na zunaj ne boš našel drugega kot golo sovraštvo med bitji.

2 Opazuj sonce, ki je prav gotovo največji dobrotnik te zemlje in vseh bitij, kajti z njegovo svetlobo in toploto vse na novo oživi, raste in se krepi. Rastline začnejo na novo poganjati iz tal, razvijejo plod glede na svojo vrsto, v drevesih poženejo sokovi, popki, listi, cvetovi, sledi jim postopno dozorevajoči sad.

3 Nepregledna množica različnih vrst krilatih žuželk odloži jajčeca, sončna svetloba in toplota jih izvalita in ozračje napolnita z nešteto majhnimi in velikimi bitji.

4 Enako se dogaja s pticami, ribami v vodi in nešteti živalmi v tem elementu, celo živali na kopnem in ljudje se veselijo sonca. Tako je sonce, kot sem rekel, zagotovo največji dobrotnik zemlje in njenih bitij - hkrati pa tudi njihov največji sovražnik.

5 Kajti glej, ne traja dolgo in sonce vse na zemeljskih tleh prikličje v življenje, potem pa tako okrepi svetlobo in toploto, da poleti spet pomori vse, kar je pozimi in spomladi ustvarilo.

6 Vaša pokrajina je zgled za to. V drugi polovici zime in tja do prve polovice pomladi začne vse zeleneti, in pokrajina je videti kakor raj. Kaj pa je zdaj? Komaj sredi jeseni je že stepa, v kateri je le skrajno redko mogoče videti še kaj zelenega. Vse je izsušeno in izumrlo.

7 Podaj se pa šele v Afriko ali v najjužnejše dele Arabije, in moral boš potovati kar precej dni, preden boš našel kaj živega, kajti sonce ubije vse, kar je pozimi priklicalo v življenje.

8 V tako imenovanem zmernem zemeljskem pasu je še najbolje; toda zato so tam zime veliko daljše kakor tukaj, rastline in živali pa ne uspevajo tako obilno kakor v teh toplih predelih zemlje. In tako boš vsepovsod po zemlji videl, da je sonce njen največji dobrotnik, po drugi strani pa največji sovražnik.

9 Celo v morju pglavitnih vročih pasov preživi zelo malo rib in drugih morskih prebivalcev, ko sonce razvije največjo moč; ti se potem umikajo ali bolj proti severu ali bolj proti jugu, odvisno od tega, ali sonce razvije največjo moč bolj na eni ali na drugi polovici.

10 In glej, v kakšnem odnosu je sonce do zemlje, v takšnem odnosu so tudi bolj ali manj vsa bitja na zemlji drug do drugega.

11 To se na primer dogaja že med elementi. Ali ni voda takoj za soncem ena največjih dobrotnic na zemlji? Ali si vsak kmet, katerega polja, travniki in vrtovi se sušijo, ne želi blagodejnega dežja? In ko ta pride, prav gotovo vsa bitja zavriskajo od veselja.

12 Če pa se namesto blagodejnega dežja vrstijo hudi nalivi, ne bo nihče na zemlji hvalil njihove koristnosti. Kajti z mogočno poplav uničujejo vse na poti in zapustijo obsežna opustošena tla, ki jih ljudje z vso pridnostjo pogosto stoletja dolgo ne morejo več obnoviti.

13 Tudi različni vetrovi nadvse dobro denejo zemeljskim tlam in fizičnemu zdravju vseh bitij. Če pa se izrodijo v velike viharje in orkane, naredijo le malo koristnega, predvsem škodo, vsaj tako se zdi vam, kajti v uničujočih pojavih niste zmožni videti njihovega veličastnega koristnega namena.

14 To se dogaja tudi med rastlinami, med katerimi je veliko plemenitih, še več pa neplemenitih, ki jim pravite plevel. Če kdo čisto polje nameni setvi pšenice in ječmena, bosta ti plemeniti žiti tudi dobro rodili in vmes ne bo plevela; če pa bo prišel sovražnik in na polje s pšenico in ječmenom ponoči zasejal veliko semen plevela, bo ta tudi pogнал med plemenitim žitom, ga zadušil in pokončal.

15 Najdemo pa tudi rastlinske vrste, ki si tako prilastijo večje manjše ali površine, da spodrinejo vse druge vrste.

16 To lahko vidiš tudi pri živalih. Druga drugi s svojim meso rabi za žretje in prehrano, človek, ki je po svojem mesu tudi živa pa je in ostaja največji plenilec. Kajti gazele ali ovce zbežijo, ko v bližini zagledajo volkove, medvede, tigre in podobne zveri, toda človek je s svojim razumom iznašel različno orožje, pa pred omenjeni: sovražnimi živalmi ne beži, temveč jih celo strastno lovi, da bi si zagotovil njihovo kožo, ali njihovo meso na ognju spremenil v okusno pečenko.«

184. Namen boja v naravi

1 (Gospod): »Pravzaprav sprašuješ, zakaj na vesoljnem telesu kakršno je ta zemlja, dopuščam takšne sovražnosti? Povem ti, ker so prav ljudje te zemlje obstaja še nepregledna množica veliko večjih zemelj, na katerih med bitji ni nikakršnih zemeljskih sovražnosti ali jih je le skrajno malo.

2 Zakaj pa se te dogajajo prav na tej zemlji? Povem ti: Ker so ljudje te zemlje po svoji duši in svojem duhu zasnovani tako, da lahko postanejo Božji otroci, in potem zmorejo vse, kar zmorem sam. Zato je bilo prednikom po ustih prerokov rečeno: 'Moji otroci ste in zato bogovi, kakor sem Bog Jaz sam kot vaš Oče!'

3 Da bi pa neka duša prišla tako daleč, se mora, kot rečemo, po dolgi vrsti let sestaviti iz nešteti dušnih delcev iz kraljestev vseh bitij na tej zemlji, in to skupno zlitje pogosto neskončnega števila dušic je prav tisto, kar so stari modreci, ki so to dobro poznali, imenovali potovanje duš.

4 Zunanje materialne oblike bitij se hranijo druga z drugo in tako se osvobajajo številne duše, ki prebivajo v teh bitjih. Duše iste vrste se združujejo in se spet na naslednji višji stopnji spočnejo v neko materialno obliko, in tako se to nadaljuje do človeka.

5 In kakor se dogaja z dušo, se dogaja tudi z njenim onstranskim duhom, ki je

resnični obujevalec, vodnik, oblikovalec in ohranjevalec duš vse tja do človeške duše, ki šele tedaj vstopi v svojo polno svobodno sfero, in se je zmožna v moralnem smislu naprej oblikovati sama.

6 Ko se je duša iz sebe same razvila do določene stopnje duhovne popolnosti, se šele z njo združi njen duh luči in ljubezni, in odtlej začne človek postajati v vsem čedalje bolj podoben Bogu. Če se potem duši odvzame telo, je duša že popolno božansko bitje, in lahko iz sebe vse priključ v bivanje in to tudi smotrno ohranja.

7 To, kar sem ti povedal zdaj, pa se dogaja samo na tej zemlji in se v takšnem čezmernem obilju ne dogaja na nobenem drugem vesoljnem telesu. Kdor je pameten, razume tudi zakaj: Ker ta zemlja ustreza Mojemu srcu, Jaz sam pa tudi nimam več src, temveč le eno, zato lahko samo eno vesoljno telo - tako sem določil - povsem ustreza Mojemu srcu, in sicer njegovi najbolj notranji življenjski točki.

8 Tega zdaj seveda ne moreš do konca razumeti, če pa bi hotel to kar se da dobro razložiti tvojemu razumu, bi potrebovala več kot tisoč let, preden bi začel le malo bolj doumevati Mojo notranjo modrost.

9 Ko pa boš nekoč v svoji duši eno z Mojim duhom, boš tudi v trenutku več videl in razumel, kot bi lahko sam dojel in doživel po poti mukotrpnega iskanja v tisoč letih.

10 Ker pa sem zdaj tukaj in so Mi mogoče vse stvari, ti bom pokazal, kaj se je pri današnjem lovu, ki si ga videl in doživel, dogajalo na duševni ravni.«

185. Zgled združevanja živalskih duš

1 (Gospod): »Videl si, kako se je velikanski orel polastil šakala, ki se je nasitil z gazelo, z njim poletel v višave in ga nato spustil na kamnita tla, kjer je roparska žival tudi našla zanesljiv konec. Orel jo je nato spet pograbil in jo odnesel daleč na jug, kjer je med skalami imel gnezdo in bivališče. Ko je tja priletel s plenom, ga je znova s precejšnje višine spustil na tla, saj mu je že bil nekoliko pretežek.

2 Plen je udaril ob skalo in padel v precej globoko sotesko. V njej so arabski pastirji pasli svoje skromne črede in kmalu zagledali, kako se velikanski orel, dobro znan sovražnik njihovih čred, spušča čedalje globlje, da bi pograbil plen, ki mu je padel pregloboko v sotesko.

3 Ko so pastirji to opazili, so takoj napeli loke in jih usmerili k čedalje bolj spuščajočemu se orlu, in ko se je ta po njihovi presoji spustil dovolj globoko, so sprožili ostre puščice - in glej, trije pastirji so zadeli orla. Ta je mrtev padel v sotesko in pastirji so ga pobrali kot pravo zmagovalno trofejo. Ubogi šakal z gazelo pa je

obležal med globljimi skalami, in ga bodo šele čez čas požrle druge roparske ptice.

4 Poglej sem! Pred vrati že stoji človeška postava, videti je otrok, in čaka, da bi bila pri naslednjem spočetju sprejeta v telo neke matere. In za njo vidiš svetlo postavo; to je že onstranski duh te duše, ki bo poskrbel, da bo ta - trenutno še navzoča - naravna duša čim prej preskrbljena v telesu neke matere.

5 Zdaj si torej tudi videl, kako se je iz zadnjih treh že popolnih živalskih stopenj - seveda po nešteti poprejšnjih preobrazbah - razvila človeška duša.

6 Na svet se bo rodil otrok moškega spola, iz katerega bo lahko, če bo dobro vzgojen, postal pomemben človek. Blagost gazele bo usmerjala njegovo srce, šakalova zvitost njegovo zdravo pamet in moč velikanskega orla njegov um, pogum in njegovo voljo. Imel bo predvsem bojevniški značaj, ki ga bo krotil s svojo naravo in razumnostjo, in tako bo lahko zelo uporaben v kakršnem koli stanu. Če pa bo postal vojak, bo sicer imel srečo s svojim pogumom, vendar pa bo postal tudi žrtev vojaškega orožja.

7 Da boš lahko otroka opazoval takoj po rojstvu, bo tvoj zemeljski sosed že v naslednjem letu postal njegov oče.

8 In zdaj veš vse, pravkar sem ti povedal in pokazal nekaj, česa na takšen način še nisem povedal in pokazal nobenemu človeku. Zdaj pa zaužijmo nekaj kruha in vina in se okrepčajmo po tem dokaj dolgem pojasnilu.«

[Jakob Lorber](#)

[Janezov veliki evangelij](#)
[knjiga 10](#)